

Istorinis meilės romanas

MADELINE
MARTIN

Pirmoji pamoka:
kaip sužadėti hercogą

MADELINE
MARTIN

Pirmoji pamoka:
kaip sužadėti hercoga

Vilnius
2024

Prologas

1814 m. balandžio 5 d. *Ledi Stebėtojos* gandų skiltyje paskelbtas detalus pranešimas apie omarų paplotėlius, šaldytas austres ir citrininį silabebą (*aut. past.* – angliškas saldusis gėrimas ar patiekalas, pagamintas iš pieno (dažnai – iš ká tik pamelžto) ar grietinėlės, sutraukintos įmaišant vyno, sidro ar kitokios rūgšties, o vėliau pasaldintas ir pagardintas).

Ar gali būti ypatingas romanas be skandalo šešėlio?

Viskas prasidėjo nuo to, kad žavioji sezono gražuolė šoko ne vieną, ne du, o net tris šokius su visiems gerai pažįstamu mėlynakiu grafu. Tarsi to būtų maža, kad smalsūs vakaro svečiai jau galastų liežuvius, grafas, suėmęs damos veidą rankomis, ją pabučiavo.

Viešpatie, pasigailėk!

Taip gašliai ir atvirai pademonstravus jausmus, paskelbta apie tų dviejų sužadėtuves ir visi lengviau atsiduso. Drįsčiau lažintis, kad netrūko ir nusivylusiųjų, mat visada yra tokių, kurie net virpa pajutę būsimo skandalo skonį ant savo gerai ištreniruotų liežuvių.

Reikia pastebėti, kad scena buvo nepaprastai jausminga. Kai kas net pasakytų – romantiška.

Pirmoji pamoka: kaip sužavėti hercogą

Galbūt Ledi Stebėtoja su tuo sutiktų, jeigu šioje istorijoje nebūtų kito asmens, verto ypatingo dėmesio. Juk prieš tai, kai kovo viduryje pasirodė šio sezono gražuolė ir vasarą tiesiog sužydėjo, buvo kita, traukusi grafo akį.

Žinoma, kalbos apie sužadėtuves nebuvo, tačiau visi tikėjo, kad to ilgai laukti neteks. Įskaitant, be abejonės, ir pačią damą.

Tiesa, negalima kaltinti sezono gražuolės, mat ji apie bręstančius santykius nieko nežinojo. Vargu ar būtų galima apkalinti ir meilę, smogiančią be perspėjimo.

Kad ir kas būtų kaltas, istorija damai baigėsi nelaimingai. Ji taip meistriškai slėpė savo išgyvenimus, kad pelnytai užsitarnavo nelemtą Ledo karalienės pravarde.

Visą šią širdį virpinančią sceną stebėjo besivystančią tiesiai jai prieš akis – atrodė rami ir net kiek nuobodžiavo. Nors tai tik patvirtino gandus apie jos šaltą prigimtį, svečiai negalėjo atsistebėti šios moters stojiška natūra po to, ką teko išgyventi per paskutinius metus.

Jeigu jos širdis tikrai iš ledo, kaip kai kas teigia, neabejotina, jog skilusi ji lengviau dužtų...

Kai kas pastebėjo nepaprastą ledi Norik suknelę. Ši buvo nusėta tokios gausybės karoliukų, kad teko daugiau laiko sėdėti norint išverti slegiantį drabužio svorį...

Toliau straipsnyje buvo kalbama apie nuostabią ledi Norik suknelę, kad pokylyje nedalyvavusieji galėtų detaliai ją įsivaizduoti...

1814 m. balandis

Štai – tarp detaliai aprašytų omarų pyragaičių ir ledi Norik pokylių suknelės vinguriavo pasakojimas apie gėdingiausią ledi Eleonoros Murėjos akimirką. Įamžintas priminimas apie tą prakeiktą pravardę.

Tikrai – Ledo karalienė.

Jos viduje nebuvo nieko ledinio – emocijos kunkuliavo, draskė, kol susimetė į smaigiantį gniutulą galugerkyje.

Tačiau damoms nedera demonstruoti jausmų – o ji, galų gale, yra Murėja. Murėjai tvirti. Nerodo baimės. Ir tikrai nesileidžia skaudinami, kad ir kaip verktų siela.

Ji spoksojo į tarp pirštų suglamžytą lapą. Popieriaus kamučiai virpėjo atskleisdami, kad ji dreba.

Norėjo darsyk perskaityti pasakojimą ir rasti ten įprastus dalykus: išsamų vakarienės aprašymą *Ledi Stebėtojos* akimis ir smulkmeniškų *paskalų*, niekaip nesusijusių su ja. Paprastų, beprasmių pasakojimų apie tai, jog, pavyzdžiui, kas nors ištuštino ne vieną, o dvi šampano taures, arba kas pamiršo savo rankinį krepšelį ir kodėl jis buvo paskubomis paliktas.

Deja, perskaityti žodžiai buvo tokie pat. Ledi Alisa pasirodė sezonui jau įsibėgėjus – tokia švytinti, šviežia, graži, be nevilties, kankinusios Eleonorą, ženklo. Ji patraukė visų vyrų dėmesį – ne išimtis ir Hju.

Eleonorai skaudžiai sudiegė širdį.

Nebe Hju. Lordas Ledsis. Ji nebeturėjo teisės taip familiariai į jį kreiptis ar net taip apie jį galvoti. Dabar ši teisė priklausė ledi Alisai. Viską dar labiau blogino tai, kad ledi Alisa buvo nepaprastai taurios sielos miela mergina. Tiesiog neįmanoma jos nekęsti. Siaubingai nemalonu.

Gyvenimas, kokį įsivaizdavo su Hju, – vasaros Ledsio rezidencijoje, sezonas Ledsio rūmuose ir laisvė, kai nebereikia karštligiškai stengtis ieškant tinkamo vyro, – dabar priklausė Alisai.

Eleonorai suspaudė gerklę. Po perkūnais – ji vos neverkė.

Į uždarytas duris pasigirdo negarsus beldimas.

Ji paskubomis pakišo laikraštį po pagalve, sumirksėjo, norėdama nubaidyti išdavikiškas ašaras, ir čiupo knygą.

– Užeikite.

Į kambarį įžengė Vestikso grafienė, o paskui ją – liokajus, nešinas didžiuliu siuntiniu. Eleonoros mama rankos mostu parodžiusi į tualetinį staliuką kreipėsi į dukrą:

– Norėčiau su tavimi šnektelėti.

Liokajus paklusniai padėjo nešulį ant kėdės priešais Eleonoros tualetinį staliuką ir išėjęs iš kambario uždarė duris.

Eleonora pirmiausia dirstelėjo į paslaptinę siuntinį, o tada – į motiną. Grafiene vilkėjo levandų spalvos vakarinę suknelę, padabintą karoliukais siuvinėtu juodu tinkleliu. Atrodė žavingai net su sidabro gijomis aukso spalvos plaukuose, kurie buvo tiesiog tobulai sušukuoti. Lygiame veide nesimatė jokios pykčio ar nerimo raukšlės, tačiau Eleonoros skrandis išpėjamai susitraukė – taip nutikdavo kaskart motinai įžengus į kambarį.

Neabejotinai laukė pamokslas.

Ir kokia ten paslaptinė dovana?

Motina pažvelgė į Eleonoros skaitomą knygą.

– Ką skaitai?

– Šv. Jokūbo kelio šviesą, – lėtai tardama žodžius, atsakė Eleonora.

Akivaizdu, kad į kambarį motina atėjo ne padiskutuoti apie jos literatūrinį pasirinkimą.

Grafiene dramatiškai pakraipė galvą.

– Aukštyn kojomis?

Eleonora pirmą kartą atidžiau nužvelgė knygos lapą. Tikra tiesa, šis – aukštyn kojom.

Velnias.

– Galbūt skaitei ką nors kita?

Vestikso grafiene taip kilstelėjo antakį, kaip tai darydavo kaskart prigavusi meluojant. Tas žvilgsnis akimoku gražino Eleonorą į kieto auklėjimo vaikystę. Ar į tuos laikus, kai Evanderį po kivirčo su tėvu išsiuntė į mokyklą. Nuo to laiko gyvenimas tapo nepakeliamai griežtas.

Eleonora rūpestingai padėjo knygą į šalį. Po pagalve išdavikiškai sučežėjo *Ledi Stebėtoja*.

Grafienė prisėdo ant lovos greta dukters.

– Aš irgi skaičiau. Girdėjau ir gandus – ką kalba apie tave.

Mergina tol spaudė nagus į delną, kol skausmas nustelbė pažeminimą. Šią gudrybę naudojo dar būdama mergaitė, kai emocijos grasindavo ją užlieti. Taip jausmus užgoždavo aštriu skausmu.

Stengėsi išvengti siaubingo pokalbio su motina, nenorėjo iš naujo išgyventi to dusinančio šleikštulio. Neįtardamas patyrimas pats savaime nebuvo siaubinga kančia?

– Didžiuojusi tavimi, dukra. Tu išlaikei ramybę.

Grafienė uždėjo delną jai ant rankos. Prisilietimas atrodė keistas, nes tikrai neįprastas. Motina akimirksniu patraukė šaltus, sausus pirštus ir apsisivijo jais savo liemenį.

– Tai man reikėtų gėdytis.

Žodžių sukeltas šokas užgniaužė Eleonorai žadą. Motina – žmogus, neturintis nė menkiausio netobulumo.

– Mano santuoka su tavo tėvu, tarsi jo siela ramybėje, nebuvo sėkminga, – grafienė šaltai žvelgė į Eleonorą. – Jis kilęs iš galingo klanų dar iki jo šeima pateko į Anglijos aukštuomenę. Ir šventai tikėjo, kad jausmai – silpnumo požymis, būdingas prasčiokams, o jo šeima dėjo daug pastangų, norėdama iškilti ir būti priimta. Murėjai – stiprūs. Jie nerodo baimės.

Eleonora užgniaužė kandų šypsnį. Ji puikiai tai žinojo – šių žodžių klausėsi visą gyvenimą. Ir istorija jai buvo pažįstama. Tėvas nė vienam neleido žvelgti į juos

iš aukšto dėl to, kad yra škotai ir nepriklausė aukštuomeni nuo neatmenamų laikų.

– Ištekėjusi už tavo tėvo, netekau dalelės savęs, – tęsė motina. – Nesupratau... – jos akys ėmė blizgėti. Moteris suspaudė lūpas ir lėtai sumirksėjo prieš tęsdama: – Nesupratau, kad mano vaikai irgi turės atsisakyti dalies savęs.

Dėl tokio atviro jausmų demonstravimo Eleonora pasijuto nejaukiai ir troško tik susirangyti lovoje. Ir tuojau pat pajuto kaltę. Juk motina sava valia nusiplėšė išorinį sluoksnį norėdama parodyti, kas slypi viduje, o Eleonora tegalėjo galvoti apie tai, kaip pačiai elgtis tokioje neįprastoje ir pavojingoje situacijoje.

Motinai netikėtai atsistojus nepatogi tarp jų tvyrojusi įtampa sumažėjo.

– Ir aš prisidėjau, kad išmoktum užslopinti savo jausmus, kol tapai bejausmė... šalta. Iki šio nutikimo to nepastebėjau, – jai atsідusus griežta pečių linija kiek palinko. – Atleisk, dukra. Šį vakarą ištaisysiu tą klaidą.

Nuslydusi nuo lovos Eleonora įsistebeilijo į prasiėrusią dėžę. Viduje matėsi sulankstytas juodas šilkas.

– Čia apsiaustas ir kaukė, – grafiene grakščiai išėmė juodo šilko kaukę. – Dar yra perukas, kad niekas tavęs nepažintų.

Kad pridengtų jos plaukus. Žinoma. Bet kas, pastebėjęs ugninę garbaną, tuojau pat atpažintų Eleonorą. Plaukų spalvą paveldėjo iš tėvo ir tai nesuteikė jai jokios naudos. Skirtingai nei žalios motinos akys, kurias džiaugėsi paveldėjusi.

Pirmoji pamoka: kaip sužavėti hercogą

Mergina stebeilijo į juodo šilko krūvą, o širdis virp-
telėjo.

– Kur turėsiu eiti šitaip persirengusi?

– Sumokėjau kurtizanei, kad išmokytų tave to, ko aš
negaliu.

Eleonoros žvilgsnis it kulka šovė aukštyn – su siaubu
stebeilijo į motiną.

– Na, ji ne visada buvo kurtizanė, – pasitaisė gra-
fienė. – Kadaisė buvo miela vikaro dukra. Tokią ją ir
pažįstu. Sudėtingi laikai moterims, neturinčioms ki-
tokio pasirinkimo, gali būti labai žiaurūs, – grafienė vėl
suspaudė lūpas ir pritilo. – Toji moteris patikima. Ji iš-
mokys tave būti nuoširdesnę, atviresnę. Kitokią nei aš.
Nenoriu, kad tavo santuoka būtų bejausmė ar asketiška,
kai viskas apskaičiuota iki smulkmenų, – nuleistose ran-
kose virpėjo kaukė. – Jau taip seniai neleidžiu sau būti
švelniai iš baimės tapti prasta motina.

Įbruko kaukę Eleonorai į rankas.

Ši nevalingai ją paėmė.

– Kurtizanė? – mergina aiktelėjo. – Aš pražūsiu. *Tu*
pražūsi.

Motina perliejo ją žvilgsniu.

– Tavo tėvas – miręs, brolis – dingęs, aš senstu, o tau –
beveik dvidešimt dveji. Sezonas jau įpusėjo ir vienintelis
perspektyvus kandidatas susirado kitą moterį. Juk žinai,
jeigu Evanderis neatsiras per artimiausius trejus metus,
jį paskelbs mirusiu ir viską paveldės tavo pusbrolis.

Paminėjęs brolio vardą, Eleonoros mintys susijaukė.
Per daug skausminga galvoti apie tai, kad brolio nėra.

Išvyko prieš ketverius metus ieškodamas nuotykių, kuriais kadaise mėgavosi tėvas – Vestikso grafas. Pasaulyje, kuriame vyravo neramumai ir karas, ilgas brolio dingimas kėlė nerimą. Vilties jos nebuvo praradusios. Bent jau kol kas. Tačiau tai nereiškė, kad nesijaudino.

Motina situaciją įvertino griežtai, bet teisingai. Eleonoros perspektyvos buvo niūrios.

Grafienė teisi ir dėl Eleonoros pusbrolio Leopoldo. Jis grobuoniškas jaunas dabita, trokštantis Evanderio titulo ir turtų, kuriuos galėtų ištaškyti ekscentriškiems drabužiams ir prie azartinių lošimų stalo. Eleonorai tektų trupiniai, kol jis viską paleistų vėjais.

– Gal kitas sezonas bus sėkmingesnis, – prabilo Eleonora. – Jaučiu, visai nedaug trūksta, kad būčiau pastebėta, bet...

– Kitam sezonui nebeturėsime pinigų, – motina stipriai prispaudė delną sau prie skrandžio vos žemiau krūtų ir giliai įkvėpė. – Tėvas išleido juos keliaudamas po pasaulį. Evanderis išvyko ne sekdamas jo pėdomis, o pataisyti padėtis. Kad apsaugotų mus nuo bankroto.

Eleonora išliko rami – tai atrodė neįveikiama užduotis, kai pasaulis tiesiog slydo iš po kojų.

– Nežinojau...

– Žinoma. Ši informacija ne tokia, kuria malonu dailintis. Laimei, tavo tėvui pakako išminties po vestuvių įsteigti patikos fondą mano vardu. Būtent dėl to galėjai iki šiol dalyvauti sezonų pokyliuose.

Išdidžiai iškelta motinos galva nusviro. Nuovargis veide išpaudė žymes ir pirmą kartą gyvenime motina Eleonorai pasirodė tikrai sena.

Pirmoji pamoka: kaip sužavėti hercogą

Jų situacija neabejotinai baisi.

Atlenkusi pirštus mergina įsistebeilijo į kaukę, su-
gniaužtą prakaituotų delnų.

– Eleonora, tai gali būti paskutinė tavo galimybė, –
kalbėjo grafienė. – Išmok būti ne tokia šalta, draugiš-
kesnė. Išsklaidyk gandus ir atsikratyk tau priklijuotos
pravardės. Būk savo likimo valdovė.

Šaltais pirštais motina palietė dukros veidą. Eleo-
nora ne atsitraukė, o drąsiai pažvelgė į nerimastingas
motinos akis.

Grafienė kilstelėjo antakį.

– Noriu tau geresnio gyvenimo.

Merginos širdis spurdėjo it paklaikusi. Greičiausiai
dėl to išraudo ir skruostai.

– Mama, ar tu ja pasitiki?

Vestikso grafienė ryžtingai linktelėjo.

– Taip.

– Tokiu atveju, pasitikėsiu ir aš, – baimės šiurpulys
nuvilnijo Eleonoros nugara, tačiau ji susitvardė. – Kada
man pradėti?

Grafienė pasisuko į langą, už jo dangus jau patamsėjęs.

– Šįvakar.

Čarlzas Pembertonas naujasis Somersvilio hercogas.
Žinia nedžiugino, nes reiškė, jog per šešis mėnesius, kai
turėjo grįžti į Londoną, mirė jo tėvas.

Jis stovėjo prie stalo bibliotekoje, įsikūrusioje masy-
viame Somersvilio rūmų pastate, sudrėkusiais pirštais
glamžydamas tėvo laišką.

Atrodė neteisinga sėdėti prie stalo, kai tiek dešimtmečių prie poliruoto raudonmedžio paviršiaus būdavo ankstesnysis Somersvilio hercogas. Didžiąją gyvenimo dalį šis kambarys Čarlzui buvo neprieinamas, todėl dabar viskas atrodė per daug svetima, sunku, nejauku.

Vyras darsyk nužvelgė laišką. Ne tą, kuris keliavo iki jo mėnesių mėnesius, kol jis tyrinėjo tolimiausius Egipto kampelius. Tas pranešė, kad kuo greičiau grįžtų namo. Ne, jis laikė laišką, primenantį apie duotą pažadą, – tą, kurio taip apgailėtinau neįvykdė.

Lietus iš lauko barbeno į langus, pripildydamas kambarį duslaus garso. Tiesą sakant, tai labai atitiko vyro vidinę būseną. Tėvas buvo bene svarbiausia jo gyvenimo dalis – dėl jo Čarlzas leidosi į pirmąją kelionę. Kad pats pamatytų pasaulio stebuklus, dėl kurių tėvas jo akyse buvo toks didis. Kad pirmą kartą gyvenime jis imtų didžiulis Čarlzu.

O dabar hercogas – miręs.

Juokinga, bet ši mintis vis dar neprasiskverbė į Čarlzo sąmonę. Galbūt tai stabdė jo kaltės jausmas. Galų gale, juk prieš išvykdamas į didžiąją kelionę, prisiekė ieškoti *Coeur de Feu* – garsiojo rubino, šešioliktame amžiuje pavogto iš prancūzų kolekcionieriaus. Buvo sakoma, kad jis žmogaus kumščio dydžio, o jo šerdis liepsnoja ugnimi – iš čia ir pavadinimas: Ugnies šerdis.

Tai vienintelis artefaktas, kurio nerado tėvas, todėl senasis hercogas buvo tiesiog pamišęs dėl rubino. Čarlzas ketino surasti brangakmenį, tačiau paskutiniaisiais metais buvo užsiėmęs tyrinėdamas naujas kultūras,

Pirmoji pamoka: kaip sužavėti hercogą

stebėdamas žmones ir jų gyvenimo būdą. Atrodė, jog laikas – beribis, o tėvas – nemirtingas.

Čarlzo kojos taip apsunko, kad jis nebeįstengė stovėti, tačiau vis tiek negalėjo prisiversti prisėsti pailsėti į tėvo krėslą. Gal šis milžiniškas namas su visais prabangiais baldais dabar priklausė Čarlzui, tačiau tarp tėvo daiktų jis jautėsi svetimas, o ne naujasis jų savininkas. Gautas titulas derėjo ne ką geriau nei likęs paveldėjimas.

Jis vėl sužiuro į laišką, kurį tėvas paliko, kad Čarlzas perskaitytų grįžęs į Londoną. Parašytas paskubomis prieš hercogo mirtį ir suglamžytas, nes rastas sugniaužtas kumštyje. Čarlzui skaudėjo net žiūrėti į laišką. Čarlzo nebuvo per laidotuves. Nespėjo net atsisveikinti.

Laiške nebuvo apgailestavimų dėl prarasto laiko ar meilės Čarlzui – vieninteliam gyvam vaikui – stokos. Ne, ten tebuvo viena pabrukta eilutė.

*Susirask žurnalą ir pasinaudok raktu, kad galėtum aptikti
Coeur de Feu.*

Kaipgi kitaip. *Coeur de Feu*. Didžioji Čarlzo nesėkmė.

„Raktas“ – tai plokščias knygos dydžio metalo gabalas su išpjautais dvidešimt penkiais nedideliais kvadrateliais. Dešiniajame apatiniame kampe išspaus tas Nuotykių klubo ženklas, nurodantis teisingą rakto panaudojimo kryptį. Jo dydis puikiai derėjo su įvairiais tėvo turėtais žurnalais, kuriuose buvo išspaus tas paauksuotas kompasas – Nuotykių klubo ženklas.

Klubą prieš keletą dešimtmečių įkūrė jo tėvas, Vestikso grafas ir kiti aukštuomenės nariai.

Čarlzas, žinoma, išmėgino raktą su žurnalais. Nors dydis tobulai tiko, tačiau nieko, išskyrus pabirusias raides, neatskleidė. Čarlzas bandė atsitiktinius derinius, pergrupavo ir vėl sudėjo raides. Tačiau nė vienas mėginimas nesukūrė tinkamo žodžio – bent jau tokio, kuris turėtų prasmę.

– Jūsų šviesybe... – pro tamsų minčių rūką prasimušė garsas. Jis atsirėmė pirštais į stalą prispausdamas vieną iš knygų, nenorėdamas palikti pirštų atspaudų ant išblizginto stalo paviršiaus.

– Jūsų šviesybe? – pakartojo balsas.

Galbūt žurnalai, kuriuos mini senasis hercogas, ne šioje kolekcijoje. Juk ir Vestikse buvo slėptuvė. Čarlzas savo akimis matė, kad tėvas nepritarė tam, kaip po paskutinės Nuotykių klubo kelionės prieš penkiolika metų buvo paskirstyti artefaktai – ypač dėl svarbių dokumentų ir artefaktų nuosavybės.

– *Milorde*, – suskambo lyg botago kirtis.

Išgirdęs gerai pažįstamą kreipinį, Čarlzas atsisuko. Jo tarnas Tomas stovėjo greta ištiesęs pergamentą.

– Su visa derama pagarba, jūsų šviesybe, dabar esate jūsų šviesybė.

Tomas visada buvo ištikimas kompanjonas. Šis vyras drauge su Čarlzu keliavo po visą pasaulį, niekada nesi-skundė, kad ir kokios prastos būtų sąlygos. O jos kartais tikrai būdavo nekokios. Nepaisant nieko, Tomas visada

šypsodavosi ir parūpindavo karšto vandens dubenį, kad būtų galima tinkamai nusiskusti. Todėl Čarlzas žinojo: Tomas nesielgė nepagarbiai, tiesiog maloniai priminė.

Jis dėkingas linktelėjo.

– Taip. Tiesa.

Sudundėjęs griaustinis sudrebino langus. Tomas metė paniekinantį žvilgsnį.

– Regis, panelė Šarlotė yra mieste ir prašė nedelsiant aplankyti ją namuose. Jos tarnas liepė jums perduoti tai.

– Panelė Šarlotė? Lotė? – Čarlzo balse suskambėjo nuostaba.

Tomas kilstelėjęs antakį padavė pergamentą Čarlzui.

– Taip, jūsų šviesybe. Atrodo, ji labai nekantrauja su jumis pasikalbėti.

Čarlzas išvyniojęs pergamentą dirstelėjo į laišką.

Čarlzai, neatsisakyk.

Nesusivaldęs nusišypsojo. Kaip panašu į Lotę. Net ir vaikystėje ji buvo nepaprastai atkakli, kai ko nors norėjo. Atrodo, praėjo visa amžinybė, kai paskutinį kartą matė mažąją Šarlotę Rosington – vikaro dukrą iš vietos bažnyčios greta Somersvilio dvaro. Jiedu drauge užaugo ir nuo tada juos siejo platoniška draugystė.

Ji išaugo į dailią moterį tamsiais plaukais ir spindinčiomis mėlynomis akimis. Atrodė tokia panaši į jį, kad žmonės retsykiais pamanydavo juos esant broliu ir seserimi. Buvo pakankamai artimi, kad būtų giminaičiai.

Nematė jos nuo tada, kai išvyko į savo didžiąją ke-
lionę. Reikės daug ką pasivyti. Žinant jos mielą ir žavią
prigimtį, greičiausiai bus ištekėjusi ir turės visą būrį
vaikų, kurių visada norėjo.

Naktis buvo baisi, tačiau net audra – geriau nei niūrūs
namai, pilni vaiduoklių ir netesėtų pažadų.

Čarlzas sulankstė laišką.

– Tomai, paruošk karietą.

Tarnui išėjus vyras šyptelėjo sau. Čarlzas išties per
daug seniai matė Lotę.

Sudomino? Pirkite knygą
PIRMOJI PAMOKA: KAIP SUŽAVĖTI HERCOGĄ
bene geriausia kaina ČIA

Istorinis meilės romanas

*Šypsokis. Būk nuoširdi. Užmegzk akių kontaktą. Tikėk savimi.
Atrodo paprasta. Ar to įmanoma išmokti?*

Ledi pamokos... ...gundymo disciplinoje!

Kai jos sužadėtinis pasiperša kitai, ledi Eleonora staiga tampa apkalbų objektu! Kai jos šeimai gresia bankrotas, Eleonora privalo ištekėti iki pokylių sezono pabaigos. Slaptos pamokos su Čarlzu, smarkaus būdo, erzinančiu – ir nuginkluojamai žavingu – Somersvilio hercogu, turėtų padėti atsikratyti Eleonorai Ledo karalienės titulo. Bet kaip ji gali sugundyti perspektyvų jaunikį, kai būtent hercogas yra tas, kuris priverčia liepsnoti jos širdį?

svajonių knygos

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!